

Δήλωση των εκπροσώπων των παρεμβάσεων-κινήσεων-συσπειρώσεων στο Δημόσιο

Για το σχέδιο νόμου με τίτλο: «Εκδημοκρατισμός της διοίκησης- Καταπολέμηση Γραφειοκρατίας και Ηλεκτρονική Διακυβέρνηση -Αποκατάσταση Αδικιών και άλλες διατάξεις»

Το σχέδιο νόμου με τίτλο «Εκδημοκρατισμός της διοίκησης- Καταπολέμηση Γραφειοκρατίας και Ηλεκτρονική Διακυβέρνηση-Αποκατάσταση Αδικιών και άλλες διατάξεις» που δόθηκε στη δημοσιότητα από το Υπουργείο Εσωτερικών και Διοικητικής Ανασυγκρότησης αναμφίβολα περιέχει και διατάξεις που ικανοποιούν ένα μέρος των απαιτήσεων και αιτημάτων του κινήματος. **Η επαναπρόσληψη των διαθέσιμων-απολυμένων και η ακύρωση πλευρών του πειθαρχικού δικαίου που οδηγούσε σε στραγγαλισμό των δικαιωμάτων των δημοσίων υπαλλήλων είναι μια πρώτη νίκη. Είναι αποτέλεσμα των μαχητικών και αποφασιστικών αγώνων του κινήματος όλου του προηγούμενου διαστήματος. Όμως και στα δύο αυτά θέματα υπάρχουν σοβαρά ζητήματα που απαιτούν λύση.**

Θετικά σημεία οπωσδήποτε είναι η -έστω μερική - κατάργηση της πολιτικής επιστράτευσης αλλά και η κατάργηση του επικίνδυνου αρ. 42 του ν. 4250/2014 για τον επανέλεγχο των συμβάσεων των ΙΔΑΧ του Δημοσίου που στόχευε σαφέστατα σε απολύσεις υπαλλήλων όπως και το ότι καταργείται το Ειδικό Πειθαρχικό Παράπτωμα της Μη Απογραφής του Υπαλλήλου (παρ. 6 του άρθρου 25 του ν.4203/2013), με βάση το οποίο είχαν διωχθεί οι απεργοί Διοικητικοί των Πανεπιστημίων το 2013.

Από κει και πέρα, οφείλουμε όπως να επισημάνουμε και μια σειρά σοβαρότατα προβλήματα που υπάρχουν σε αυτό το σχέδιο νόμου.

1. Για την πολιτική επιστράτευση: (Άρθρο 1 Επίταξη προσωπικών υπηρεσιών -

Απαγόρευση πολιτικής επιστράτευσης απεργών), το βήμα προς την κατάργησή της, είναι μετέωρο.

- Ενώ καταργείται το άρθρο 41 του ν. 3536/2007 (Α' 42) και το άρθρου 23 του Ν.Δ. 17/ 1974 (Α' 236), παραμένει το συνολικό πλαίσιο για την πολιτική επιστράτευση (το σύνολο του Ν.Δ. 17/1974) και επομένως η κυβέρνηση διατηρεί τη δυνατότητα πολιτικής επιστράτευσης απεργών.

- Επιπλέον, η επίκληση μέσα στο ν/σχ ως λόγους για «επίταξη προσωπικών υπηρεσιών» λόγους «ανάγκης που μπορεί να θέσει σε κίνδυνο τη δημόσια υγεία», πρακτικά σημαίνει ότι μια απεργία πχ των ΟΤΑ, ή μια απεργία των νοσοκομείων ανά πάσα στιγμή μπορεί να κριθεί ότι βλάπτει τη δημόσια υγεία.

Επομένως, δεν πρόκειται για συνολική κατάργηση της πολιτικής επιστράτευσης απεργών.

2. Για τις Συλλογικές Διαπραγματεύσεις στο Δημόσιο και τη δυνατότητα Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας, ο περιορισμός τους στο τριτοβάθμιο επίπεδο υπονομεύει την ενότητα του συνδικαλιστικού κινήματος.

- Το αίτημα για ΣΣΕ, βρίσκεται για πολλά χρόνια στο επίκεντρο των διεκδικήσεων του δημοσιοϋπαλληλικού κινήματος. Όμως, σύμφωνα με το Σχέδιο Νόμου μόνο η ΑΔΕΔΥ θα διαπραγματεύεται με την Κυβέρνηση τη Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας που θα περιλαμβάνει και τις οικονομικές διεκδικήσεις σε συνολικό επίπεδο, στα πλαίσια ενός Ενιαίου Μισθολογίου. Οι Ομοσπονδίες θα υπογράψουν Ειδικές Συλλογικές Συμβάσεις που «ρυθμίζουν τους όρους και τις συνθήκες απασχόλησης σε σχέση με ζητήματα, τα οποία αφορούν στις ιδιομορφίες και τις ιδιαίτερες συνθήκες εργασίας επιμέρους χώρων εργασίας. Με τις συμβάσεις αυτές δεν μπορεί να ρυθμίζονται θέματα αμοιβών, που αποτελούν αντικείμενο αποκλειστικά των γενικών συλλογικών συμβάσεων εργασίας.» (αρ. 5 παρ.3).

- Καταρχήν μπορεί να θεωρηθεί θετικό ότι ανοίγει το ζήτημα γιατί μέχρι τώρα δεν υπήρχε τέτοια δυνατότητα διαπραγμάτευσης μισθών στο δημόσιο. Όλα τα προηγούμενα χρόνια οι Κυβερνήσεις εφάρμοζαν "Ενιαία Μισθολόγια" που ούτε Ενιαία ήταν αλλά και Φτωχολόγια ήταν. Ως εκ τούτου από την πρώτη μέρα εφαρμογής τους ξεκινούσε η αμφισβήτηση τους και οι διάφοροι κλάδοι προχωρούσαν σε κινητοποιήσεις για την ανατροπή τους. Αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης ήταν να υπάρχει πλήρης διάσπαση στο συνδικαλιστικό κίνημα, καθώς οι όποιες διεκδικήσεις, είτε μέσω διαδρομικών διαδικασιών, είτε μέσω μαχητικών κινητοποιήσεων και απεργιών (ΟΛΜΕ, ΔΟΕ, Νοσοκομεία, ΟΤΑ, κλπ) κατέληγαν στο να πετυχαίνουν οι εργαζόμενοι σχετική βελτίωση του εισοδήματός τους. Μια βελτίωση όμως

που σχεδόν πάντα είχε επιδοματικό χαρακτήρα, δεν συμπαρέσυρε και τις συντάξεις γιατί πάντα εξαιρούνταν από τις συντάξιμες αποδοχές, δημιουργούσε ελίτ εργαζομένων και κυρίως οδηγούσε το συνδικαλιστικό κίνημα στο συντεχνιασμό και στη διάσπαση. Κι αυτό ήταν αναπόφευκτο καθώς η ταξική πάλη δεν μπορεί να ακυρωθεί με διατάγματα και κρατικές ρυθμίσεις. Εξάλλου, μέσα στους χώρους του Δημοσίου, υπάρχουν ήδη ειδικά μισθολόγια (για τους Δικαστικούς, τους στρατιωτικούς, τα σώματα ασφάλειας, κλπ) που ανατρέπουν τη λογική του Ενιαίου Μισθολογίου.

- Η δυνατότητα για ΣΣΕ στο Δημόσιο έχει νόημα μόνο αν οι εργαζόμενοι έχουν τη δυνατότητα της διαπραγμάτευσης και σε συνολικό αλλά και σε κλαδικό επίπεδο. Η επιτυχία ενός κλάδου μπορεί να αποτελέσει το κίνητρο και για άλλους κλάδους να διεκδικήσουν, αφού μια ΣΣΕ είναι δημόσια και γνωστή σε όλους και είναι αποτέλεσμα ανοιχτής διαπραγμάτευσης και όχι συμφωνιών κάτω από το τραπέζι.

- Η ΑΔΕΔΥ πρέπει να υπογράψει τη Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας, να διασφαλίζει το ύψος των κατώτατων αμοιβών για όλους τους εργαζόμενους, και στη συνέχεια οι κλάδοι να μπορούν ο καθένας να διαπραγματεύεται το μισθό, πάνω από τη Γενική Σύμβαση. Εύλογο είναι ότι στα πλαίσια αυτά επιβάλλεται η δημιουργία συντονισμών μεταξύ των κλάδων, όποτε απαιτείται, για τη δυναμικότερη διεκδίκηση των αιτημάτων τους. Να υπάρχει δυνατότητα από την ΑΔΕΔΥ της διαπραγμάτευσης του κατώτατου σε όλα τα επίπεδα, όπως η ΓΣΕΕ αλλά κάθε Ομοσπονδία και κλάδος να μπορεί να διεκδικήσει και κάτι καλύτερο. Κάτω από αυτό το πρίσμα του ν/σχ, χάνει το νόημα του το συνδικαλιστικό κίνημα. Αν η ΑΔΕΔΥ καλείται να παίξει το μοναδικό και κυρίαρχο ρόλο, τότε οι Ομοσπονδίες κινδυνεύουν με αδρανοποίηση. Η ΑΔΕΔΥ με την Γενική ΣΣΕ, να διαπραγματεύεται το δίκτυ ασφαλείας που θα είναι το πάτωμα για όλους και θα βοηθά και μικρά σωματεία. Από κει και πέρα, πρέπει κάθε Ομοσπονδία και κάθε σωματείο να έχει και δυνατότητα συνολικής συλλογικής διαπραγμάτευσης.

- Εάν η ΑΔΕΔΥ είναι η μόνη που διαπραγματεύεται τα οικονομικά με την εκάστοτε κυβέρνηση και «κλείνει» κάθε οικονομική διαπραγμάτευση σε όλο το δημόσιο με υπογραφή μιας ΣΣΕ, η οποία μάλιστα στη συνέχεια θα κυρώνεται με νόμο, τότε η κυβέρνηση θα έχει το πλεονέκτημα της «κλειδωμένης» εισοδηματικής πολιτικής με τη συναίνεση του σκ, για όσο διάστημα διαρκεί η ΣΣΕ.

- Το συγκεκριμένο σχέδιο νόμου, εκτός όλων των άλλων, περιγράφει στην πραγματικότητα μια διαδικασία Συλλογικής Διαπραγμάτευσης άνευ ουσίας:

A. Η ΑΔΕΔΥ παρουσιάζει τα αιτήματα των εργαζομένων

B. Η κυβέρνηση παρουσιάζει στην ΑΔΕΔΥ τις προβλέψεις της εισοδηματικής πολιτικής.

Γ. Αν η ΑΔΕΔΥ συμφωνήσει με την κυβέρνηση στο πλαίσιο που υπάρχει, τότε «κλειδώνει» η εισοδηματική πολιτική για όλο το Δημόσιο και ψηφίζεται και ο ανάλογος νόμος.

Δ. Αν η ΑΔΕΔΥ διαφωνήσει με την κυβέρνηση, και η κυβέρνηση αρνηθεί την μεσολάβηση, τότε (ελλείψει του θεσμού της διαιτησίας) και πάλι η κυβέρνηση νομοθετεί μόνη της!

Και στις δύο περιπτώσεις δηλαδή έχουμε το ίδιο αποτέλεσμα.

Η διάταξη για τις Συλλογικές Διαπραγματεύσεις στο Δημόσιο, είναι παραπλανητική, ψευδεπίγραφη, αλλά και προβληματική εφόσον επιφυλάσσει στις Ομοσπονδίες του Δημοσίου ρόλο υποδεέστερο και από αυτόν του μικρότερου πρωτοβάθμιου σωματείου του ιδιωτικού τομέα.

3. Για το Πειθαρχικό Δίκαιο και την «Αποκατάσταση του τεκμηρίου αθωότητας στην πειθαρχική διαδικασία», το βήμα είναι τουλάχιστον ημιτελές.

- Καταργούνται οι διατάξεις που αφορούν την αυτοδίκαιη αργία και αυτό είναι πολύ θετικό. Όμως, παραμένει το συνολικό πλαίσιο των μνημονιακών νόμων αλλά και του αυταρχικού πειθαρχικού δικαίου (το σύνολο του Ν.4057/2012 και το σύνολο της παραγράφου Ζ του Ν.4093/12 αλλά και του ν. 3584/2007).

- Δεν υπάρχει η ακύρωση όλων των ποινών που έχουν επιβληθεί με τις καταργούμενες διατάξεις.

- Δεν υπάρχει η άμεση παύση πειθαρχικών και διοικητικών διώξεων ενάντια σε εργαζόμενους που συμμετείχαν στην απεργία-αποχή που προκήρυξε η Α.Δ.Ε.Δ.Υ.

- Δεν διατυπώνεται η αναστολή εκτέλεσης πειθαρχικής ποινής μέχρις ότου τελεσιδικήσει το ποινικό σκέλος.

- Δεν απαλείφεται πλήρως το πειθαρχικό αδίκημα «της αναξιοπρεπούς συμπεριφοράς εντός και εκτός υπηρεσίας», που με την ασάφειά του έχει δημιουργήσει «βιομηχανία» πειθαρχικών διώξεων.

- Ούτε απαλείφεται το πειθαρχικό αδίκημα της «παραβίασης υποχρέωσης εχεμύθειας» το οποίο χρησιμοποιείται για να αποτρέψει καταγγελίες αυθαιρεσιών της διοίκησης.
- Συμπεριλαμβάνεται στα πειθαρχικά παραπτώματα η «αδικαιολόγητη μη εξυπηρέτηση πολιτών και μη έγκαιρη διεκπεραίωση των υποθέσεων τους σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις», που θα οδηγήσει σε νέα βιομηχανία διώξεων λόγω της μεγάλης αποψίλωσης των υπηρεσιών του δημοσίου.
- Τέλος, η διατύπωση ότι στο Δευτεροβάθμιο Υπηρεσιακό Συμβούλιο οι εκπρόσωποι της Α.Δ.Ε.Δ.Υ. πρέπει να είναι «μόνιμοι υπάλληλοι προϊστάμενοι Διεύθυνσης δημοσίων υπηρεσιών, Ν.Π.Δ.Δ. ή Περιφερειών», δεν μπορεί και δεν πρέπει να γίνει αποδεκτή από το συνδικαλιστικό κίνημα.

4. Για τη μετατροπή των 40.000 ΙΔΑΧ του Δημοσίου σε μόνιμο προσωπικό:

Για το θέμα αυτό, έχει ήδη υπάρξει αρκετή (ακρο)δεξιά επίθεση και παραπληροφόρηση. Όμως, δυστυχώς, δεν πρόκειται για νέες μονιμοποιήσεις συμβασιούχων ή για εξάλειψη των ελαστικών σχέσεων εργασίας στο δημόσιο.

- Πρόκειται για μια διαδικασία αυτοδίκαιης μετατροπής των θέσεων των εργαζομένων ΙΔΑΧ σε οργανικές θέσεις μόνιμων, που βεβαίως θα προσφέρει μεγαλύτερη εργασιακή ασφάλεια, αλλά, κυρίως, έρχεται να εξυπηρετήσει την -χωρίς κόστος και κατά το δυνατόν-ενοποίηση των εργασιακών σχέσεων για να διευκολύνει την κινητικότητα στο δημόσιο. Εξάλλου το λέει καθαρά και η εισηγητική έκθεση, «το μέτρο αυτό δεν έχει κανένα μισθολογικό κόστος, αντίθετα συντελεί στον εξορθολογισμό της διοίκησης, διευκολύνοντας το θεσμό της κινητικότητας».
- Δεν αφορά τους ΙΔΑΧ που έχουν δικαιωθεί με (μη τελεσίδικες) δικαστικές αποφάσεις.
- Ορισμένοι από αυτούς τους συναδέλφους ενδεχομένως θα υποστούν και βλαπτική μεταβολή αφού, υπάρχουν ΙΔΑΧ που θα χάσουν ανθυγιεινό επίδομα και βαρέα εάν αλλάξουν καθεστώς.
- Δεν πρόκειται για κατάργηση της μορφής ΙΔΑΧ γιατί εάν παραμείνει ως προαπαιτούμενο για τη μονιμοποίηση το τρέχον προσοντολόγιο του ΑΣΕΠ, ελάχιστοι ΙΔΑΧ πληρούν τις σημερινές προϋποθέσεις (εφόσον όταν προσλήφθηκαν υπήρχαν άλλες).
- Ενδεχομένως η κυβέρνηση να έχει και δημοσιονομικό όφελος λόγω της κατάργησης της

αποζημίωσης που θα έπαιρναν (ως ΙΔΑΧ) λόγω συνταξιοδότησης.

5. Για το σημαντικό κεφάλαιο «Αποκατάσταση αδικιών-επαναφορά προσωπικού-Κινητικότητα», πέρα από το πολύ θετικό της επανασύστασης καταργηθέντων κλάδων και ειδικοτήτων και οργανικών θέσεων σε καθηγητές δευτεροβάθμιας, διοικητικούς Πανεπιστημίων και Σχολικούς Φύλακες.

- Ένα μεγάλο μέρος των διαθέσιμων (όλοι εκτός από καθηγητές-διοικητικούς πανεπιστημίων-σχολικούς φύλακες και δημοτική αστυνομία) θα επιστρέψουν σε προσωποπαγείς θέσεις, που έχουν το μεγάλο μειονέκτημα ότι καταργούνται με τη συνταξιοδότηση του εργαζόμενου.
- Η επαναφορά του εμβληματικού κλάδου των αγωνιζόμενων καθαριστριών του Υπουργείου Οικονομικών σε προσωποπαγείς θέσεις με τετράωρη απασχόληση, δεν μπορεί παρά να αμαυρώνει τη διαδικασία «αποκατάστασης των αδικιών».
- Μια σειρά εργαζόμενοι δεν επιστρέφουν στις θέσεις τους ή δεν επαναπροσλαμβάνονται: αυτοί της κινητικότητας Μανιτάκη (Ν.4093/2012), οι απολυμένοι από τους 151 Οργανισμούς που καταργήθηκαν συγχωνεύτηκαν (Ν. 3895/2010 και 4002/2011), οι 300 περίπου καθαρίστριες του Υπουργείου Οικονομικών που απασχολούνταν στις Εφορείες με μηνιαίες συμβάσεις έργου για μια δεκαετία περίπου, μέχρι τις 31/12/2012 κα.
- Ο χρόνος της διαθεσιμότητας και το χρονικό διάστημα της απόλυσης δεν συνυπολογίζεται για κάθε υπηρεσιακή και μισθολογική μεταβολή ή για όλα τα ασφαλιστικά συνταξιοδοτικά δικαιώματα, αλλά και δεν επιστρέφονται οι χαμένες αποδοχές αυτού του διαστήματος.
- Το νομοσχέδιο, είναι μέσα στα πλαίσια και τη λογική του «δημοσιονομικού κόστους» και των ορίων του πλεονασματικού προϋπολογισμού που ψήφισε η προηγούμενη κυβέρνηση. Έτσι, η επαναπρόσληψη διαθέσιμων-απολυμένων συμψηφίζεται με το όριο των 15.000 προσλήψεων που μένει αμετακίνητο. Η δέσμευση για τις 15.000 προσλήψεις που έχουν εγγραφεί στον Προϋπολογισμό από την προηγούμενη Κυβέρνηση, σε καμία περίπτωση δεν απαντά στις επείγουσες ανάγκες για προσωπικό στην Παιδεία, στην Υγεία, στην τοπική αυτοδιοίκηση αλλά και στις άλλες Υπηρεσίες (και μόνο με την αποδέσμευση Κράτους και Εκκλησίας ως προς την πληρωμή των κληρικών και την καταβολή των μισθών τους αποκλειστικά από την τεράστια εκκλησιαστική περιουσία, θα μπορούσε να επιτρέψει 20.000 επί πλέον διορισμούς).

- Η εισαγωγή εκ νέου της κινητικότητας των επανερχόμενων και των νεοπροσλαμβανόμενων, αν και εθελοντικής αυτή τη φορά, είναι ένα από τα πιο σκοτεινά σημεία του νομοσχεδίου. Η επίσημη τοποθέτηση του υπουργείου, είναι ότι πρόκειται για απόπειρα να «μπαλωθούν» τα επείγοντα προβλήματα της έλλειψης προσωπικού με τους υπάρχοντες ανθρώπους. Και αυτό, την ώρα που ο Δημόσιος Τομέας έχει «χάσει» τα τελευταία χρόνια πάνω από 250.000 εργαζόμενους με αποτέλεσμα τη δραματική συρρίκνωση όλων των υπηρεσιών του. Αντί λοιπόν να γίνουν νέες προσλήψεις μόνιμου προσωπικού για να υπάρχει επαρκής στελέχωση όλων των υπηρεσιών, το νομοσχέδιο ξαναανοίγει το ζήτημα της «ορθολογικής κατανομής του προσωπικού», το οποίο δεν αντέχει στην παραμικρή κριτική.
- Επιπλέον, ο χρόνος της κινητικότητας, αν κανένας μετρήσει τη διάρκεια της διαδικασίας, το άθροισμα είναι τουλάχιστον τρεις μήνες. Πρόκειται για ένα πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα, και όσοι μπουν σε αυτή τη διαδικασία, θα εγκλωβιστούν για 3-4 ή και 5 σε εργασιακή και μισθολογική ανασφάλεια. Δεν είναι κάτι που γίνεται κατά λάθος. Απ' ότι φαίνεται, πρόκειται για δημιουργία ενός μηχανισμού με τον οποίο μετακυλύεται το κόστος της μισθοδοσίας για το επόμενο διάστημα για να μην υπάρξουν προβλήματα με το προϋπολογισμένο μισθολογικό κόστος της επαναφοράς των διαθέσιμων.
- Ακριβώς το ίδιο μοτίβο επαναλαμβάνεται και με τις προσλήψεις από τον ΑΣΕΠ στο αρ. 26, όπου λέει ότι θα προηγηθούν στην πρόσληψη όσοι μπουν στην εθελοντική κινητικότητα και οι υπόλοιποι θα προσληφθούν αργότερα. Φτιάχνει δηλαδή ένα μηχανισμό που εκτός των άλλων, θα κωλυσιεργήσει τις προσλήψεις για να απλώσει χρονικά το κόστος.

Επίλογος

Πρώτα απ' όλα, δεν πρέπει να θεωρήσουμε την κατάσταση δεδομένη. Να διατηρήσουμε τις αμφιβολίες μας κατά πόσο οι θετικές πλευρές του νομοσχεδίου θα προχωρήσουν. Αν το εργατικό κίνημα δεν βρεθεί ξανά στο δρόμο, θα αναδειχτεί σε κρίσιμο παράγοντα η δεξιά πίεση, που στοχεύει να μη γυρίσουν πίσω οι απολυμένοι. Δεν πρέπει λοιπόν να αντιμετωπίζουμε την κατάσταση με παθητικότητα είτε αναμονής, είτε καταγγελιολογίας. Τώρα, άμεσα να μπούμε σε διαδικασία κινητοποίησης. Η ΕΕ της ΑΔΕΔΥ κατέθεσε στις 24/3 στον Υπουργό υπόμνημα 6 σελίδων με προσθήκες και αλλαγές, που συμπεριλαμβάνουν όλα σχεδόν τα αιτήματα που έχουν διατυπωθεί από τους εργαζόμενους. Και δεν είναι τυχαίο, αφού συνολικά, το σχέδιο νόμου, παραμένει στα όρια της μνημονιακής πολιτικής. Το όριο των 15.000 προσλήψεων και ο συνυπολογισμός των επανερχόμενων μέσα σε αυτό, η αποδοχή των ορίων του προϋπολογισμού των ΠΑΣΟΚ-ΝΔ την ώρα που το δημόσιο ασφυκτιά δεν μπορεί

να γίνει αποδεκτό από το κίνημα. Η κινητικότητα δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή με τη δικαιολογία ότι στα πλαίσια του εφικτού των 15.000 προσλήψεων θα μπαλώσει τρύπες. Δεν μπορούμε να αποδεχτούμε ότι δεν καταργεί τους νόμους της αξιολόγησης και το πειθαρχικού συνολικά, ότι ιδρύει προσωποπαγείς θέσεις και όχι οργανικές για πολλούς κλάδους, ότι δεν επαναφέρει το σύνολο των απολυμένων, ότι δεν καταργεί το πλαίσιο των επιστρατεύσεων, ότι ετοιμάζει ΣΣΕ με υποβάθμιση του ρόλου των Ομοσπονδιών.

Δεν έχουμε την πολυτέλεια για παθητική αντιμετώπιση. Δεν μας αρμόζει. Πρέπει να βγούμε στο δρόμο για να διασφαλίσουμε ότι οι θετικές διατάξεις θα φτάσουν μέχρι την κατάθεση και θα περάσουν αλλά και ότι θα τροποποιηθούν και θα αλλάξουν τα υπόλοιπα.

Το ζήτημα λοιπόν είναι, ότι πέρα από υπομνήματα, πρέπει να κατατεθούν και να υλοποιηθούν από το κίνημα και όλοι οι τρόποι άμεσης διεκδίκησης.

Συνολικά για τα οικονομικά ζητήματα, το σχέδιο νόμου δεν περιλαμβάνει απολύτως τίποτα. Η διεκδίκηση των απωλειών των εργαζομένων στην προηγούμενη 5ετία παραμένει εκτός ατζέντας της κυβέρνησης και πρέπει να είναι μπροστά στις διεκδικήσεις. Το ίδιο ισχύει και για τις συντάξεις. Ο 13ος και 14ος μισθός, πρέπει να είναι άμεσα απαιτητοί καθώς και η 13η και 14η σύνταξη. Με το πάγωμα των βαθμών στο μισθολόγιο του 2011, οι εργαζόμενοι έχουν χάσει ένα σημαντικό ποσοστό από το εισόδημα τους. Το ξεπάγωμα του μισθολογίου-βαθμολογίου χωρίς προαπαιτούμενα και αξιολογήσεις είναι αίτημα για άμεση ικανοποίηση.

Η άρνηση της Κυβέρνησης να ικανοποιήσει αυτά τα αιτήματα με πρόσχημα την αδυναμία λόγω οικονομικής δυσπραγίας και περιορισμών του προϋπολογισμού, δεν είναι δυνατόν να γίνει αποδεκτή από το κίνημα. Το αίτημα για μισθούς και Μισθολόγιο που να ανταποκρίνεται στις σύγχρονες ανάγκες των εργαζομένων είναι άμεσο και δεν μπορεί να περιμένει.

Η κυβέρνηση συνδέει οποιοδήποτε οικονομικό αίτημα με τους περιορισμούς του προϋπολογισμού, και την ανάγκη αποπληρωμής του Χρέους. Με αυτό τον τρόπο όμως, δημιουργούνται οι όροι για συνολικοποίηση του αιτήματος για τη μονομερή διαγραφή του συνόλου του Χρέους και ένταξη του αιτήματος αυτού στις διεκδικήσεις και τις κινητοποιήσεις όλων των σωματείων. Πρέπει να γίνει το πολιτικό επίδικο της περιόδου. Το ότι το Χρέος δεν είναι η αιτία της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης είναι δεδομένο, είναι όμως ένα εργαλείο με υπαρκτή βάση που οι καπιταλιστές αξιοποιούν για να εκβιάζουν τους λαούς και να περνάνε τις πολιτικές αύξησης της εκμετάλλευσης, να ιδιωτικοποιούν τα κοινωνικά αγαθά και τις υπηρεσίες, να μειώνουν δραματικά το κόστος της εργατικής δύναμης, να διαλύουν τις εργασιακές σχέσεις και να χτυπάνε τις συλλογικές κατακτήσεις

των εργαζομένων δημιουργώντας τεράστιες στρατιές ανέργων.

Η πάλη όλων των λαών για συνολική διαγραφή των χρεών είναι βαθειά ταξικό αίτημα και σημείο ενότητας των εργαζομένων όλων των χωρών. Είναι αίτημα συνδεδεμένο με την πάλη για χειραφέτηση των εργαζομένων, για την ανατροπή της κυριαρχίας του Κεφαλαίου. Σε αυτή τη συγκυρία, είναι πολιτικό επίδικο που μαζί με την πάλη για αποδέσμευση από την ΕΕ και την ΟΝΕ διαμορφώνουν τους όρους για την πολιτική πάλη των εργαζομένων.

Οι εκπρόσωποι των Παρεμβάσεων-Κινήσεων-Συσπειρώσεων στην ΕΕ της ΑΔΕΔΥ

Αντωνόπουλος Παύλος

Μελαμπιανάκη Ζέττα